

EG KUNDI VERIÐ DEYÐUR

– VAR TAÐ IKKI FYRI **DAMUNA**, KUNDI EG VERIÐ **DEYÐUR**, OG TAÐ ER
EIN RÆÐANDI TANKI. SOLEIÐIS SIGUR **25 ÁRA** GAMLI **INGI V. JOHANNESSEN**,
SUM **FYRI TVEIMUM MÁNAÐUM** SÍÐANI **BRÁDLIGA** FEKK **HJARTASTEÐG**

SAMRØÐA

Rannvá Gaard Fossaberg
rannva@sosialurin.fo

Gerandisdagurin hjá Inga V. Johannesen í Árhús er nógv broyttur. Fyri tveimum mánaðum síðani var hann lesandi á HF, hann gjørdi ítrótt og brúkti frítíðina saman við gentuni, 25 ára gomlu Lindu Johannesen, og vinfólkum.

Í dag er alt øðrvísi. Gerandisdagurin er nú á Hammel Neurocenter, ið er eitt sjúkrahús tætt við Árhús, har fólk, ið hava fingið skaða á heilan, eru til uppvenjingar. Orsøkin til at Ingi er innlagdur á Hammel Neurocenter er, at hann hevur fingið heilaskaða, eftir at hann ein leygardag í august mánaði bráðliga fekk hjartasteðg.

Hóast hann enn ikki kann takast við tey somu tingini sum fyrr, er 25 ára gamli kollfirðingurin alt annað enn argur inn á støðuna, hann í løtuni er í.

– Alternativið hevði verið, at eg var deyður, sigur Ingi.

Small um á wc-gólvnum

Leygardagurin 25. August 2012 er ein dagur, sum tey bæði Ingi og Linda seint fara at gloyma. Kvøldið fyri

Tann 6. September fekk Ingi ein pacemaker. Tann skurðviðgerðin gekk væl, og næsta dag bleiv Ingi fluttur á Hammel Neurocenter, sum liggur nakaðuttan fyri Árhús. Á hesum sjúkrahúsinum fær Ingi ergoterapi og fysioterapi

høvdu tey havt vitjan av einum pari, sum tey eru vinfólk við, og tey fyra høvdu hugnað sær við spælinum Partners til seint út á náttina. Um 04-tíðina fara Ingi og hin drongurin ein túr í býin í Árhús. Umleið klokkan átta leygarmorgunin kemur Ingi heim í íbúðina, har hann og Linda bágva saman. Ingi hevði ikki drukkið serliga nógv, og Linda merkti einki óvanligt við honum, tá hann kom heimaftur.

– Ingi var akurát sum vanligt, tá hann kom heim tann morgunin. Hann vakti meg líka, og so prátaðu vit eitt sindur, áðrenn vit lögdu okkum at

sova, greiðir Linda frá. Beint fyri middag vaknar Ingi og fer inn á baðiverilsíð.

– Eg fór inn á wc, stongdi hurðina, og so small eg um, sigur Ingi, sum ikki sjálvur minnst hendingina. Hann minnst fyri so vítt einki frá hesum degnum og heldur ikki fyrstu dagarnar aftaná hendingina, men Linda hevur fortalt honum í smálutum, hvat hendi. Hon lá vakni inni í sovikamarinum, tá hon bráðliga hoyrði skrambul frá baðiverilsinum, áðrenn tað bleiv púra kvirt.

– Eg fór beinanveg upp fyri at

vita, hvat hann gjørdi, tí tað ljóðaði, sum okkurt ikki ruggaði rætt, greiðir Linda frá.

Royndi at bróta hurðina

Tá Linda tekur í handtakið á hurðini, er stongt. Hon rópar á Inga, men hann svarar ikki.

– Eg leggi meg so niður á gólvið og hyggi undir hurðina, og tá siggi eg, at hann liggur á gólvnum, minnst Linda. Hon visti alt fyri eitt, at okkurt álvarsamt var áfatt og ringdi tískil 112. Hon hevur skeið í fyrstu hjálp og visti tí, hvussu týðningarmikið tað er, at koma til sjúklingin skjótast gjørligt.

– Tá tað hendi hugsaði eg bara, at eg mátti inn á baðiverilsí. Konan frá alarmsentralinum, sum eg hevði í telefonini, segði við meg, at eg mátti royna at bróta hurðina fyri at sleppa inn, so eg royndi at sparka hurðina, men tað riggaði ikki, fortelur Linda, sum tó fann upp á ráð. Hon fann okkurt spískt til at fáa lykilin, sum sat innan fyri hurðina, úr lyklarholinum. Tað eydnaðist, og síðani fekk hon læst hurðina upp við at brúka ein annan lykil, sum eisini passaði til lásið. Hon fór alt fyri eitt undir at geva Inga, sum lá lívleysur á gólvnum, fyrstu hjálp.

– Tað einasta, eg hugsaði, var, at ►

MYND: TRÓNDUR DALSGAARD